

Een Mensheid Lang

Een Mensheid Lang

AdJan van Gils

ISBN: 9789464180299

© 2020, 'Een Mensheid Lang'
AdJan van Gils
www.iam-reizen.nl
info@iam-reizen.nl

Druk en coverontwerp: Brave New Books

Uit dankbaarheid
voor de menselijke weg

Voorwoord

September 2019, Canillas de Aceituno, Málaga, Spanje

‘AdJan, kom eens kijken,’ zegt Marloes opgewonden. Op hetzelfde moment komt Isabelle geschrokken de slaapkamer binnenlopen en gaat naast Marloes voor het kleine raam staan, Pato en Pata, haar twee knuffeleendjes, stevig tegen zich aangedrukt.

Het is vier uur in de ochtend. De hemel is verlicht. Er is geen donder, alleen een voortdurende aaneenschakeling van flitsen, alsof er een groots bombardement aan de gang is zonder geluid. Daarna de zondvloed.

Noodweer dat je normaal alleen op tv ziet, valt nu op ons dak. Hagelstenen kletteren als knikkers op de dakpannen. Dan het ruisende geluid van water. Als ik de slaapkamerdeur opendoe om te kijken wat er aan de hand is, schiet Sammie naar binnen en springt geschrokken op bed. Ze rilt. Haar trouwe hondenogen stralen angst uit. Een woeste modderstroom komt via het kattenluik van de zijdeur naar binnen en stroomt via de keuken naar de salon die 70 centimeter lager ligt. Bij de trap ontstaat een waterval. Ik loop door de modderstroom heen naar de voordeur en zet deze open, pak een grote bezem en probeer zoveel mogelijk water via de voordeur naar buiten te vegen. ‘Een grote reiniging,’ zegt Marloes rustig en opgewonden tegelijk. Ze redt de paspoorten, bankspullen, de computer. Ik lijk op hetzelfde moment op drie lagen te acteren. De eerste laag neigt naar paniek, de tweede steekt de handen uit de mouwen, de derde overziet het geheel vanuit een hoger perspectief. Het is een rigoureuze loslaten van materie. Alles wat oud is en niet meer dient, mag weg. Het is alleen maar ballast. Het is zover, schiet door me heen. Het grote moment is aangebroken.

26 januari 2020, Málaga – Santander, Spanje

Ik weet dat er licht is aan het einde van de eindeloze tunnel waar ik met de trein doorheen rijd. Hoe ik dat weet? Omdat er licht is aan het einde van elke tunnel. Behalve natuurlijk als je 's nachts reist. Maar als je erin gelooft dat jij zelf het licht bent, dan mag jouw lichaam zich weliswaar in de tunnel bevinden, jij houdt jezelf op aan het einde daarvan.

Als mens ben ik voortdurend onderweg naar mezelf, naar mijn licht, of dat nu in mijn doen is of laten, mijn woorden, mijn gedachten, mijn ervaren, voelen of uiten. Ik ben altijd onderweg en soms kom ik aan.

In de vroege ochtend zetten Marloes en Isabelle mij af op het estación Maria Zambrano in Málaga.

'Tot over...', zeg ik met opgetrokken wenkbrauwen tegen Marloes, nadat ik haar een knuffel heb gegeven. Ze weet dat ik mijn reis in handen heb gelegd van het leven zelf.

'Hou me op de hoogte,' zegt ze. 'Zou ik fijn vinden.'

Ik geef Isabelle nog een kus en loop vervolgens, gekleed als pelgrim met een bescheiden rugzak om, een opgerolde regenjas erbovenop en stevige wandelschoenen aan, de stationshal in waar je op dat moment een kanon kunt afschieten.

Een aantal weken terug besloot ik vanuit een impuls een enkele reis te boeken van Málaga naar Santander. Heel mijn wezen verlangde naar simpel, naar alles is open, naar overgave, vertrouwen en avontuur. En toen ik eenmaal geboekt had, verviel elke vorm van fysieke en mentale voorbereiding.

Eigenlijk was het nooit een droom van mij om de Camino te lopen, totdat ik op een ochtend wakker werd en het er ineens was: het verlangen alleen te zijn in en met de natuur. Ik zag een romantisch beeld voor me van zwerven in eenvoud, slechts een paar schone shirts, sokken en onderbroeken in de rugzak, niet wetende waar te eten en te overnachten, wat er op mijn pad zou komen en wie te ontmoeten. De zwerver in mij was

ontwaakt en ik wilde niets liever dan met hem op pad gaan en het leven omarmen.

In de eindeloze tunnel, ergens tussen Madrid en Santander, prikkelt het duister mijn nieuwsgierigheid en voel ik de spanning toenemen over hoe het leven zich gaat onvouwen de komende dagen. Een spanning die me alert houdt en in het hier en nu. Ik denk aan de vrouw die ik onlangs tijdens een wandeling was tegengekomen en die verzet bleek te zijn op de Camino. Ze vertelde me dat je altijd wel iemand tegenkwam om mee op te lopen, samen mee te eten of gewoon een praatje mee te maken.

‘Er is een onderlinge verbondenheid tussen de pelgrims,’ had ze gezegd.

Gezien het feit dat ze maar bleef praten, kreeg ik de indruk dat ze het alleen zijn een beetje schuwde en dat is nu juist waar ik zo van genieten kan. Maar ik kan niet ontkennen dat ze mijn voor gevoel bevestigde van meerdere op handen zijnde, bijzondere ontmoetingen.

De eindeloze tunnel blijkt eindig te zijn. We rijden weer in het licht, maar de trein blijkt toch in het duister van de tunnel wat averij te hebben opgelopen want in Palencia krijgen we te horen dat de trein niet verder kan en dat we moeten overstappen naar een andere trein die op het tegenoverliggende perron klaarstaat. Het is de tweede overstap vandaag, hoewel de eerste keer, in Madrid, volgens plan was geweest. Daar had zelfs een eerste ontmoeting in de lucht gehangen.

Ik reisde met de metro van Estación Atocha naar Estación Chamartin, vanwaar de treinen naar het noorden vertrekken. Op één van de stations stapte een man in met in zijn kielzog zijn hoogzwangere vrouw. Ze hadden beiden een niet zo’n frisse uitstraling. Er stond meteen een jongeman op om plaats te maken voor de vrouw, maar het galante aanbod werd door de man, terwijl de vrouw lijdzaam toekeek, vriendelijk afgeslagen. Nadat de deuren zich met een diepe zucht hadden gesloten en de metro op gang was gekomen, begon de man zijn betoog. De

man sprak snel, maar de woorden die ik opving gaven mij een goed beeld van wat hij met mij en mijn medereizigers wilde delen: armoede, geen geld, kind op komst, geen onderdak, ellende, lijden. Vervolgens liepen ze samen door de coupé om geld op te halen. Het leverde tot mijn verrassing nog heel wat euro's op. Ik voelde weliswaar compassie maar gaf geen geld. Ik ben vrij. Wel probeerde ik oogcontact te maken met de vrouw, op zoek naar de ontmoeting, maar ze bleek blind te zijn voor warmte en compassie. Ze had zich teveel vereenzelvigd met het slachtofferschap. Toch kon ik er ook waardering voor opbrengen. Ergens waren ze ook moedig genoeg geweest om zich te laten zien in hun onmacht en om hulp te vragen, alhoewel het mijns inziens niet helemaal gespeend was van manipulatie.

Over een uur zal ik in Santander aankomen. Daar dien ik een overnachtingsplek te zoeken, want morgen begint mijn eigen camino. Ik heb de Camino de la Costa oftewel de Camino del Norte uitgekozen om kennis te maken met deze pelgrimstocht. Het is mijn intentie om van Santander naar Gijón te lopen, 212 km. Hoe lang ik erover ga doen? Ik weet het niet. Ga ik de hele route lopen? Ik weet het niet. Ik ben slechts onderweg naar mezelf.